

ROMANIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr 112/2008

DECIZIE CIVILĂ NR. 2456/2008

Ședința publică din 03 noiembrie 2008

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE :

JUDECĂTOR :

JUDECĂTOR :

GREFIER :

S-au luat în examinare, pentru pronunțare, recursul formulat de contestatoarea
SC SRL împotriva sentinței civile nr. 761 din 30.06.2008
pronunțată în dosarul nr. 509/112/2008 al Tribunalului Bistrița Năsăud în
contradictoriu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE**
BISTRITĂ NĂSĂUD având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Se constată că, mersul dezbaterilor și susținerile părților au fost consemnate
în încheierea de ședință din data de 27 octombrie 2008, încheiere care face partea
integrantă din prezenta hotărâre, când pronunțarea hotărârii s-a amânat pentru
termenul de azi .

CURTEA

deliberând, reține că,

Prin sentința civilă nr. 761/CA, pronunțată la data de 24 iunie 2008 în
dosarul nr. 509/112/2008 al Tribunalului Bistrița Năsăud a fost respinsă ca
neîntemeiată excepția nemotivării în fapt a acțiunii reclamantei, ridicată de pârâta
Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud.

De asemenea, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea în contencios
administrativ fiscal, ulterior precizată, formulată de reclamanta S.C.

S.R.L. județul Bistrița-Năsăud, împotriva deciziei nr. 40 din
18.09.2007 pronunțată în dosarul nr. 37/2007 al D.G.F.P. Bistrița-Năsăud, în
contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A**
JUDEȚULUI BISTRITĂ-NĂSĂUD.

Pentru a dispune astfel tribunalul a reținut următoarele:

Prin acțiunea introductivă, ulterior precizată, reclamanta a arătat că
contestă decizia nr. 40/18.09.2007 și toate cele 9 (nouă) acte emise, întrucât prin
aceste acte sunt transferate în sarcina sa fapte ce nu îi sunt imputabile, pe care nu le-
a comis. De asemenea, reclamanta arată în concret motivele pentru care contestă
deciziile de impunere și rapoartele de inspecție fiscală.

Așa fiind, instanța a apreciat ca neîntemeiată excepția nemotivării în fapt a
acțiunii reclamantei, ridicată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Bistrița-Năsăud și prin urmare, a respins-o ca atare.

Pe fond, instanța a reținut că, prin decizia nr. 40/18.09.2007 privind
soluționarea contestației formula de S.C. S.R.L.

înregistrată la D.G.F.P. Bistrița-Năsăud sub nr. 12894/9.07.2007, dată de Direcția
generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud = Biroul de soluționare a
contestațiilor în dosar nr. 37/2007, s-a decis respingerea contestației formulate de
S.C. S.R.L. pentru suma de

taxa pe valoare adăugată, ca nedepusă în termen și, pe cale de consecință, menținerea măsurilor stabilite prin Deciziile de impunere nr. 197/19.02.2007, nr. 372/28.02.2007 și nr. 382/22.03.2007 încheiate de Activitatea de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud, suspendarea soluționării cauzei pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată (pct. III. 3.2 din raportul de inspecție fiscală nr. 1338/16.05.2007) până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii, respingerea contestației pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată suplimentar și, pe cale de consecință, menținerea corespunzătoare a măsurilor stabilite prin Decizia de impunere nr. 588/21.05.2007 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud și admiterea ca întemeiată a contestației cu privire la taxa pe valoare adăugată în sumă de lei stabilită suplimentar și respinsă la rambursare și, pe cale de consecință anularea corespunzătoare a Deciziei de impunere nr. 588 din 21 mai 2007 emisă de organele Activității de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud cu privire la acestea.

Sub un prim aspect s-a reținut că obligațiile fiscale ale S.C.

S.R.L. au fost stabilite prin deciziile de impunere, care constituie titlu de creanță, în sensul dispozițiilor art. 107.1 din H.G. nr. 105/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/2003, potrivit cărora titlul de creanță este actul prin care potrivit legii se individualizează obligația de plată privind creanțele fiscale.

De altfel, reclamanta prin acțiunea în contencios administrativ fiscal, ulterior precizată, în esență, solicită acordarea dreptului de deducere a T.V.A. în sumă de lei, fără a solicita înlăturarea vreunei măsuri luate prin Rapoartele de inspecție fiscală sau prin dispozițiile privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală.

Potrivit art. 176 alin. 2 din O.G. nr. 92/2003, obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau actul justificativ atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.

În considerarea celor arătate mai sus, organul jurisdicțional nu trebuia și nu putea să se pronunțe și asupra rapoartelor de inspecție fiscală și dispozițiile privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, deși reclamanta pretinde că trebuia să o facă.

Prin decizia nr. 40/18.09.2007 a DG.F.P., atacată de reclamantă, a fost respinsă contestația formulată de S.C. S.R.L. pentru suma de 59.536 lei reprezentând T.V.A. ca nedepusă în termen și, pe cale de consecință, s-au menținut măsurile stabilite prin Deciziile de impunere nr. 197/19.02.2007, nr. 372/28.02.2007 și nr. 382/22.03.2007, încheiate de Activitatea de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud, cu motivarea că contestația nu a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 alin. 1 din Codul de procedură civilă și astfel, contestatoarea a decăzut din dreptul de a contesta deciziile de impunere mai sus menționate.

Reclamanta nu a criticat soluția de mai sus, dar a solicitat a fi repusă în termen cu privire la dreptul de contestație împotriva celor trei decizii, arătând că împotriva sa a fost introdusă plângere penală pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 lit. c din Legea nr. 241/2005, plângere care în momentul de față are o soluție definitivă, respectiv s-a pronunțat Rezoluția parchetului de pe lângă Judecătoria Năsăud, în dosar nr. 303/P/2007, prin care s-a confirmat propunerea de neînceperea urmăririi penale în cauza privind făptuitorul cercetat sub aspectul comiterii de evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin. 1 lit. c din Legea nr. 241/2005 întrucât fapta nu există cauză de natură a

împiedica punerea în mișcare a acțiunii penale. Reclamanta susține că prin repunerea în termen se face un act de dreptate pentru toate prejudiciile materiale, morale și de imagine pe care le-a suferit prin acțiunea nefondată și neîntemeiată a organelor de inspecție și control financiar.

Potrivit art. 103 alin. 1 Cod procedură civilă, neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei.

A reținut instanța de fond că în cauză, reclamanta nu numai că nu a dovedit vreo împrejurare mai presus de voința ei care să o fi împiedicat să promoveze, în termenul legal, contestație împotriva deciziilor de impunere menționate mai sus, dar nici măcar nu a invocat o asemenea împrejurare, astfel că cererea ei de repunere în termenul pentru promovarea contestației a fost apreciată ca fiind neîntemeiată.

Având în vedere Rezoluția din 19.12.2007 dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud în dosar nr. 303/P/2007, reclamanta are posibilitatea să solicite D.G.F.P. Bistrița-Năsăud – Biroul de soluționare a contestațiilor să reia soluționarea cauzei pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoare adăugată. De altfel, la pct. 2 din dispozitivul Deciziei nr. 40/18.09.2007 a D.G.F.P. Bistrița-Năsăud s-a decis reluarea procedurii administrative la încetarea motivului care a determinat suspendarea (suspendarea fiind determinată de existența plângerii penale pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală).

Prin Rezoluția din 19.12.2007 dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud în dosar nr. 303/P/2007, s-a stabilit că numitul nu a acționat cu rea credință atunci când a înregistrat facturile fiscale ca pe o activitate normală a societății comerciale, însă rezoluția nu reține că produsele și serviciile achiziționate de S.C.

S.R.L. au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, supuse deducerii de T.V.A., în sensul dispozițiilor art. 145 alin. 3 lit. a din O.G. nr. 92/2003.

Așa fiind, tribunalul a reținut că statuările rezoluției nu pot constitui argumente în susținerea opiniei reclamantei că în mod greșit nu i s-a acordat în întregime dreptul de deducere a T.V.A. stabilit prin decizia de impunere nr. 588/21.05.2007 a D.G.F.P. Bistrița Năsăud.

A mai menționat instanța și faptul că, în acțiunea reclamantei, la pct. IV., se arată că prin Decizia de impunere nr. 588/21.05.2007, organul de inspecție fiscală nu i-a acordat dreptul de deducere a T.V.A. în cuantum de lei, însă reclamanta nu menționează că, prin Decizia nr. 40/18.09.2007, (pct. 2) s-a dispus suspendarea soluționării cauzei pentru suma mai sus menționată.

Instanța a constatat că organul jurisdicțional, prin decizia nr. 40/18.09.2007, a procedat în mod corect în privința Deciziei de impunere nr. 588/21.05.2007, dispunând suspendarea soluționării cauzei pentru suma de lei (în prezent reclamanta are posibilitatea de a solicita reluarea procedurii administrative pentru această sumă), respingând ca neîntemeiată contestația pentru suma de lei (pct. din dispozitivul deciziei) și admitând contestația cu privire la T.V.A. în valoare de lei (pct. 4 din dispozitivul deciziei).

În privința sumei de lei, s-a reținut că bunurile, cuprinse în cele 15 facturi fiscale invocate, nu sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile al societății, fiind vorba de bunuri instalate și exploatate în interes personal în locuința de serviciu, respectiv două garnituri de mobilă, televizoare, pături etc., iar reclamanta în motivarea acțiunii nu aduce argumente pertinente în susținerea opiniei sale conform căreia trebuia să beneficieze de deducere de T.V.A.; rezumându-se la a arăta că nu a comis faptele ce i se impută, faptele sale nu îi sunt imputabile.

În finalul considerentelor deciziei nr. 40/18.09.2007 se reține că în ce privește capătul de cerere (din contestația) vizând suspendarea actului administrativ – în speță Decizia de impunere nr. 588/21.05.2007 privind suma de lei taxă pe valoare adăugată, petenta poate cere suspendarea actului administrativ fiscal în temeiul Legii nr. 554/2004, cu condiția depunerii unei garanții la nivelul sumei contestate, întrucât începând cu data de 23.06.2007, asemenea cereri nu mai sunt de competența organelor de soluționare a contestației.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs, în termenul legal, reclamanta S.C. S.R.L. solicitând admiterea recursului, modificarea în totalitate a hotărârii atacate în sensul admiterii contestației cu consecința admiterii contestației împotriva Deciziei nr. 40/18.09.2007 pronunțată în dosarul nr. 37/2007 de D.G.F.P. Bistrița-Năsăud pe care o consideră neîntemeiată și nefondată.

De asemenea reclamanta a solicitat repunerea în termen cu privire la capătul de cerere referitoare la deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscală, înregistrate la A.C.F. sub numerele: 197/19.02.2007, 372/28.02.2007, 382/22.03.2007 și la obligarea intimă să-i acorde dreptul legal de deducere a T.V.A, pentru suma aferentă acestora; anulara în totalitate a actelor atacate ca fiind neîntemeiate și nefondate și obligarea intimă să-i acorde dreptul legal de deducere a T.V.A, în sumă totală de 69.046,70 lei, stabilită prin actele atacate, fără cheltuieli de judecată.

În dezvoltarea motivelor de recurs bazate pe dispozițiile art. 304 pct. 9. C.pr.civ., reclamanta a pretins că sentința atacată a fost dată cu aplicarea greșită a legii și dispozițiile art. 304¹ C.pr.civ., în sensul că instanța de recurs poate să examineze cauza sub toate aspectele.

A apreciat reclamanta că instanța de fond a analizat fără temeinicie actele depuse în probatoriu și a admis ca fiind corectă decizia nr. 40/18.09.2007 pronunțată în dosarul nr. 37/2007 de D.G.F.P. Bistrița-Năsăud, atacata de recurentă și fără temei nu i-a fost acordat dreptul de repunere în termen cu privire la capătul de cerere referitoare la deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală înregistrate la A.C.F. sub numerele: 197/19.02.2007, 372/28.02.2007, 382/22.03.2007, pronunțând o hotărâre cu aplicarea greșită a legii, cauza dedusă judecării nefiind analizată sub toate aspectele, raportat la probatoriul administrat în cauză și legislația în materie.

În aceste condiții reclamanta a apreciat că prin decizia nr. 40/18.09.2007 pronunțată în dosarul nr. 37/2007 de D.G.F.P. Bistrița-Năsăud pe care a atacat-o, nu se face altceva decât se preia sub forma de sinteză susținerile organelor de control înscrise în actele fiscale pe care le-a atacat.

Astfel, prin contestația, formulată împotriva deciziei menționate, reclamanta a atacat toate actele administrative ce au făcut obiectul contestației sale adresate D.G.F.P. Bistrița-Năsăud și care au stat la baza emiterii deciziei atacate.

De asemenea s-a susținut că prin decizia nr. 40/18.09.2007, i-a fost respinsă contestația formulată împotriva actelor administrative pe care le consideră ca fiind neîntemeiate, nefondate și abuzive, bazate pe supoziții, deduceri și analogii și nicidecum pe fapte concrete, acte prin care în mod nefondat nu i-a fost acordat dreptul legal de deducere a T.V.A din suma totală solicitată prin actele justificative depuse la organul fiscal de lei, decât pentru suma de 626 lei.

Ulterior, pe parcursul desfășurării procesului la Tribunalul Bistrița, D.G.F.P. Bistrița-Năsăud a pronunțat, deciziei nr. 33/06.05.2008 în dosarul nr. 31/2008, prin care i-a fost admisă în parte ca întemeiată contestația împotriva deciziei de impunere

coresp
reprez

cauzei,
să-i ac

înlătur
aplicat
atacat

privire
fiscale
nume
solic
a T.V
dedu

pent
Sîng

fost
intro
pen
241
aște

lân
dis
per

de
as

PF
30

or
le
îr

n
î
ii
e
e

corespunzătoare a măsurilor dispuse de către A.C.F. pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

Luând în considerare această situație faptică intervenită în cursul judecării cauzei, reclamanta și-a precizat cererea introductivă în sensul de a fi obligată pârâta să-i acorde dreptul legal de deducere a T.V.A. în sumă totală de lei.

Raportat la cele arătate, reclamanta a apreciat că instanța de fond i-a înlăturat sau minimalizat fără temei apărările, sentința atacată fiind pronunțată cu aplicarea greșită a legii, cauza dedusă judecării nefiind analizată sub toate aspectele atacate, raportat la probatoriul administrat în cauză și legislația în materie.

A mai arătat reclamanta că a solicitat instanței repunerea în termen cu privire la capătul de cerere referitoare la deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plata stabilite de inspectia fiscală, înregistrate la A.C.F. sub numerele: 197/19.02.2007; 372/28.02.2007 și 382/22.03.2007, pentru suma totală solicitată de lei, suma pentru care nu i-a fost acordat dreptul de deducere a T.V.A. și totodată a solicitat obligarea intimății să-i acorde dreptul legal de deducere a T.V.A. pentru această sumă.

Motivele pentru care a solicitat acestea sunt următoarele:

a) suma totală de lei este aferentă unor facturi fiscale emise pentru prestări de servicii efectuate pentru noi de prestatorul S.C. S.R.L.

b) neacordarea dreptului legal de deducere a T.V.A. pentru această sumă a fost motivată de intimata prin faptul că împotriva societății-reclamante a fost introdusă de intimată și Garda Financiară - Secția Bistrița-Năsăud, plângere penală pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 lit. c) din Legea nr. 241/2005, prin aceasta fiind împiedicată să se încadreze în termen întrucât a așteptat finalizarea cercetărilor, soluția fiind hotărâtoare în rezolvarea contestației;

c) odată cu acțiunea introductivă a depus și rezoluția Parchetului de pe lângă Judecătoria Năsăud, din 19.12.2007, în dosarul nr. 303/P/2007, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, iar prin soluția dată de organul de urmărire penală se înlătură toate acuzațiile.

Față de cele arătate, reclamanta consideră că toate motivele prezentate sunt de natura celor prev. de art. 103 alin. 1 Cod proc. civilă, impunându-se și sub acest aspect admiterea recursului.

Analizând recursul declarat de către reclamanta S.C.

S.R.L. prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor art.304 și 304¹ C.pr.civ., Curtea I-a apreciat ca fiind nefondat pentru următoarele considerente:

Potrivit art.103 C.pr.civ., neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai-presus de voința ei.

În speță, după cum în mod corect a reținut instanța de fond, reclamanta nu numai că nu a dovedit vreo împrejurare mai-presus de voința ei care să o fi împiedicat să promoveze, în termenul legal, contestația împotriva deciziilor de impunere menționate mai sus, dar nici măcar nu a invocat o asemenea împrejurare, astfel că cererea ei de repunere în termenul pentru promovarea contestației a fost apreciată ca fiind neîntemeiată.

Se poate observa, de altfel, că reclamanta nu a depus în termen contestația la organele administrativ - fiscale iar în fața acestora nu a solicitat repunerea în termen.

Apărările formulate în cuprinsul cererii de recurs și care se doresc a fi temei al cererii de repunere în termenul de contestare a actelor fiscale nu pot fi reținute de instanță întrucât, pe de-o parte, ele trebuiau invocate și în fața organelor

administrative și ulterior a instanței de fond, iar pe de altă parte, existența unor relații comerciale cu alte societăți partenere, formularea unei plângeri penale împotriva administratorului societății sau soluționarea acesteia de către organele de cercetare penală nu constituie o împrejurare mai presus de voința ei, în înțelesul legii, și care să justifice înlăturarea sancțiunii decăderii.

În consecință, în mod corect instanța de fond a respins acțiunea reclamantei cu privire la măsurile stabilite prin deciziile de impunere nr.197/19.02.2007, nr.372/28.02.2007 și nr.382/22.03.2007, constatând că contestațiile sunt tardive.

Cât privește soluția pronunțată cu prilejul analizării deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală și înregistrată sub nr.588/21.05.2007, se poate observa că pentru suma de lei s-a stabilit că reclamanta nu are drept de deducere.

Probele administrate în cauză relevă cu caracter unitar împrejurarea că bunurile pentru care s-a solicitat exercitarea dreptului de deducere și menționate în facturi nu sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile ale societății, fiind vorba de bunuri instalate și exploatare în interes personal în locuința de serviciu respectiv două garnituri de mobilă, un dormitor, televizoare, paturi, căzi de hidromasaj, mașina de spălat, etc. astfel că ipoteza normei legale din art.145 alin.3 C.fiscal nu este incidentă.

În consecință, Curtea va aprecia recursul declarat de către reclamanta S.C. S.R.L. ca fiind nefondat iar în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ. îl va respinge.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul declarat de reclamanta S.C. S.R.L. împotriva sentinței civile nr. 761 din 30 iunie 2008, pronunțată în dosarul nr. 509/112/2008 al Tribunalului Bistrița Năsăud pe care o menține în întregime.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 03 noiembrie 2008.

PRESEDINTE

JUDECĂTORI.

GREFIER.

